

Short - Story

THE
COMPLETE
TALES
AND
POEMS
OF

EDGAR
ALLAN
POE

Jouw rode haren

LIBERTY BIESMA

Jouw rode haren

*“De geest is steeds de dupe van het hart.”
Francois de la Rochefoucauld*

Geleefde donkere handen pakken mij van de plank. Ik heb haar noch kleding en sta op blote voeten. Eindelijk mag ik degene zijn, de uitverkorene, gekozen voor een heilig doel. Mijn zusjes zijn eerder gebruikt. Wijdbeens vastgebonden aan een boom, geslagen, gesneden, gepijnigd en vergiftigd. Soms verbrand of gekookt, maar altijd met trots gestorven om de Loa's te behagen.

‘In uw naam, Papa Legba. Aanvaard het offer dat ik u geef, mijn ziel en mijn kracht, uw bescherming in de nacht. De dood van de zondaar voor een levensjaar.’ De rauwe sigarenstem van de priesteres krast door de lucht. Een zegen of een vloek is te koop en voor duizend dollar kom je van iemand af. Geen vragen, geen daders en vooral, geen bewijs. Een transactionele handeling, meer is het niet. Maar wie maalt erom? Ieder kiest voor zichzelf, ik ook, en vandaag krijgt mijn onstoffelijke leven zin. Ik ga op reis en behaag de goden. Ik ontvang het eeuwige leven.

De geur van kaarsvet en bloed vult de ruimte. Een witte duif verloor zijn leven met een schreeuw. Nu dient hij ons doel. De priesteres geeft mij rode haren, verkregen uit de borstel van een overspelige vrouw. Nu is het mijn beurt, uitverkoren voor dit heilige doel, om leven te krijgen en een ander te nemen. Het is tijd. Ze bindt me vast en pint mijn voeten op een foto van het slachtoffer, besprenkelt me met bloed, as en beendermeel en proest een mondvul rum over mijn naakte lijf. Ik geef me over aan de Loa's, ‘Corpus meum ad sanctum.’

Op het altaar gloeien kooltjes, lange naalden worden roodgloeiend gestookt. De foto onder mijn voeten gaat op in een mengsel van kleuren en de geur van brandende chemicaliën. De tijd voor pijn is aangebroken. Een eerste pin doorboort mijn lijf van bijenwas en raakt me in mijn onderbuik. De verbinding is gelegd, ze krijgt het uit van de pijn. Een tweede pin belandt in mijn been. Het is prachtig hoe ze door haar benen zakt, de paniek, het graaien naar omstanders op de roltrap in het winkelcentrum,

smekend om hulp. De priesteres zuigt aan haar sigaar, de punt gloeit rood. Ze ademt diep in en steekt hem in mijn oog. Opnieuw geschreeuw, ze slaat haar handen voor haar ogen, onwetend wat haar treft. Mijn benen smelten en weer doorboort een pin mijn lijf, recht in mijn hart. Het doelwit valt, verslagen, uitzichtloos, haar ogen rooddoorlopen. De paniek giert door haar aderen. Dan volgt het wrede crescendo. Vier steken achter elkaar, een diminuendo voor treiterend effect om de foltering af te sluiten met een prachtig hoogtepunt. Een laatste pin gaat recht mijn hoofd in. De vrouw is gestorven en ik heb het eeuwi...